

Увлѣче се дѣдо Господь въ приказката, сладка дрѣмка го унесе. Отпусна се на мекия си тронъ и заспа.

А зайчето това чакаше и хопъ — на дървото. Започна да яде златнитѣ листа. Яде, яде и отъ лакомия не можа да се наяде. Половината листа на дървото изяде. Най-после тупна на земята отъ преяждане. Кждето падна, тамъ и остана.

По едно време дѣдо Господь усѣти, че на половината му глава слънце пече, а на другата половина сѣнка.

— Каква е тази работа! — зачуди се той. — Какъ може слънцето подъ дебела сѣнка да пече! — Погледна нагоре и що да види — половината листа на дървото изядени.

— Кой ли е направилъ това? — зачуди се още повече той, а когато се озърна, видѣ зайчето лежи подутото отъ преяждане и отъ разцепената му устна стърчи недоядено половинъ позлатенъ листъ.

— Ти ли изяде листата?

Зайчето ни гъкъ, ни мъкъ. Не може устата си да отвори. Само стои и гледа съ изцѣклени очи.

Съжали го дѣдо Господь:

— Ехъ ти, — каза той, — какво наказание да ти наложа за твоята лакомия. Отъ сега нататъкъ нека очитѣ ти винаги да гледатъ тѣй, както сега ме гледатъ. А храната ти да бжде това, отъ което всички животни странятъ — горчивата кора на дърветата.

Рече и го изпжди.

Затова и днесъ, щомъ изгладнѣе, зайчето скришно и лакомо гризе кората на дръвчетата. Така му е отсждено.

Н. Гарваловъ

